

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 6 lutego 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf — Niemcy) — Helm Düngemittel GmbH przeciwko Hauptzollamt Krefeld

(Sprawa C-613/12) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Unia celna i Wspólna taryfa celna — Układ eurośródziemnomorski z Egiptem — Artykuł 20 protokołu 4 — Dowód pochodzenia — Świadcstwo przewozowe EUR.1 — Zastępcze świadectwo przewozowe EUR.1 wydane, gdy towar nie znajdował się już pod kontrolą organu celnego, który je wystawił — Odmowa zastosowania systemu preferencyjnego)

(2014/C 93/23)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Helm Düngemittel GmbH

Strona pozwana: Hauptzollamt Krefeld

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Finanzgericht Düsseldorf — Wykładnia art. 20 protokołu 4 do Układu eurośródziemnomorskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi z jednej strony a Arabską Republiką Egiptu z drugiej strony (Dz.U. 2004, L 304, s. 39) w brzmieniu zmienionym decyzją nr 1/2006 Rady Stowarzyszenia UE-Egipt z dnia 17 lutego 2006 r. (Dz.U. L 73, s. 1) — Zastępcze świadectwo przewozowe wydane a posteriori, gdy towar nie znajdował się już pod kontrolą organu celnego, który je wystawił

Sentencja

1) Układ eurośródziemnomorski ustanawiający stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi z jednej strony a Arabską Republiką Egiptu z drugiej strony, podpisany w Luksemburgu w dniu 25 czerwca 2001 r., zatwierdzony decyzją Rady 2004/635/WE z dnia 21 kwietnia 2004 r., należy interpretować w ten sposób, że egipskie pochodzenie towaru, w rozumieniu preferencyjnego systemu celnego ustanowionego przez ten układ, może być wykazane także wtedy, gdy towar został podzielony po jego przybyciu w pierwszym państwie członkowskim w celu wysłania jego części do drugiego państwa członkowskiego, a zastępcze świadectwo przewozowe EUR.1 wystawione przez organy celne pierwszego państwa członkowskiego w odniesieniu do części tego towaru wysłanej do drugiego państwa członkowskiego nie spełnia przesłanek wystawienia takiego świadectwa, przewidzianych w art. 20 protokołu 4 do tego układu, dotyczącego definicji pojęcia

„produktów pochodzących” oraz metod współpracy administracyjnej, zmienionej decyzją nr 1/2006 Rady Stowarzyszenia UE-Egipt z dnia 17 lutego 2006 r.

2) Przedstawienie takiego dowodu wymaga jednak, po pierwsze, aby preferencyjne pochodzenie towaru pierwotnie przywiezionego z Egiptu zostało wykazane za pośrednictwem świadectwa przewozowego EUR.1 wystawionego przez egipskie organy celne zgodnie z rzezonym protokołem, oraz po drugie, aby importer wykazał, że część towaru podzielona w pierwszym państwie członkowskim i wysłana do drugiego państwa członkowskiego odpowiada części towaru przywiezionej z Egiptu do pierwszego państwa członkowskiego. Do sądu odsyłającego należy ustalenie, czy przesłanki te zostały spełnione w postępowaniu głównym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 101 z 6.4.2003.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 6 lutego 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation — Francja) — Directeur général des douanes et droits indirects, Chef de l'agence de la direction nationale du renseignement et des enquêtes douanières przeciwko Humeau Beaupreau SAS

(Sprawa C-2/13) ⁽¹⁾

(Wspólna taryfa celna — Klasyfikacja taryfowa — Nomenklatura scalona — Dział 64 — Przywóz elementów niezbędnych do produkcji obuwia sportowego — Pozycja 6404 — Obuwie o podeszwach zewnętrznych z gumy, tworzyw sztucznych, skóry wyprawionej lub skóry wtórnej i cholewkach z materiałów włókienniczych — Pozycja 6406 — Części obuwia — Reguła 2 lit. a) ogólnych reguł interpretacji Nomenklatury scalonej — Wyrób niekompletny lub niegotowy posiadający „zasadniczy charakter wyrobu kompletnego lub gotowego” — Artykuł „znajdujący się w stanie niezmontowanym lub rozmontowanym” — Nota wyjaśniająca dotycząca interpretacji systemu zharmonizowanego — Operacje „montażu” z wykluczeniem jakiegokolwiek „obróbki kończącej proces produkcji elementów przeznaczonych do złożenia”)

(2014/C 93/24)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: Directeur général des douanes et droits indirects, Chef de l'agence de la direction nationale du renseignement et des enquêtes douanières

Strona pozwana: Humeau Beaupreau SAS

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour de cassation (Francja) — Wykładnia reguły 2 lit. a) ogólnych reguł interpretacji Nomenklatury scalonej i pkt VII not wyjaśniających systemu zharmonizowanego — Wspólna taryfa celna — Klasyfikacja taryfowa — Nomenklatura scalona — Proces produkcji obuwia — Operacje montażu lub obróbka kończąca proces produkcji

Sentencja

Regułę 2 lit. a) ogólnych reguł interpretacji Nomenklatury scalonej, zawartej w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej, w brzmieniu obowiązującym w czasie właściwym dla okoliczności faktycznych niniejszej sprawy, należy interpretować w ten sposób, że cholewka, podeszwa zewnętrzna i wkładka, jako wyrób znajdujący się w stanie niezmontowanym, posiadający zasadniczy charakter obuwia, objęte są pozycją 6404 Nomenklatury scalonej w przypadku, gdy po przywozie tych elementów usztywniacz jest umieszczany w cholewce, a podeszwa zewnętrzna i cholewka są poddawane szorstkowaniu do celów ich złożenia.

(¹) Dz.U. C 71 z 9.3.2013.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 13 lutego 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd Sofija-grad — Bułgaria) — Maks Pen EOOD przeciwko Direktor na direkcija „Obżałwane i danycno-osiguritelna praktika”, Sofia, dawniej direktor na direkcija „Obżałwane i uprawlenie na izpyñnenieto”, Sofia

(Sprawa C-18/13) (¹)

(Podatki — Wspólny system podatku od wartości dodanej — Dyrektywa 2006/112/WE — Odliczenie naliczonego podatku — Świadczenie usług — Kontrola — Usługodawca niedysponujący niezbędnymi środkami — Pojęcie oszustwa podatkowego — Obowiązek stwierdzenia z urzędu oszustwa podatkowego — Wymóg rzeczywistego wyświadczenia usługi — Obowiązek prowadzenia wystarczająco szczegółowej księgowości — Postępowania sądowe — Zakaz dokonywania przez sąd kwalifikacji karnej oszustwa i pogarszania sytuacji skarżącego)

(2014/C 93/25)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administratiwen syd Sofija-grad

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Maks Pen EOOD

Strona pozwana: Direktor na direkcija „Obżałwane i danycno-osiguritelna praktika”, Sofia, dawniej direktor na direkcija „Obżałwane i uprawlenie na izpyñnenieto”, Sofia

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Administratiwen syd Sofija-grad — Wykładnia art. 63, art. 178 ust. 1 lit. a), art. 226 ust. 1 pkt 6 oraz art. 242 i 273 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1) — Pojęcie „oszustwa podatkowego” — Wskazanie na rachunku dostawcy niedysponującego niezbędnymi dla dostarczenia usługi personelem, sprzętem oraz majątkiem — Brak dowodów księgowych — Sporządzenie fałszywych dokumentów celem poświadczenia wykonanej usługi — Obowiązek sądu krajowego do stwierdzenia z urzędu oszustwa podatkowego — Uzależnienie prawa do odliczenia od faktycznego wykonania świadczenia — Wymóg przestrzegania międzynarodowych norm księgowości w celu spełnienia warunków dostatecznie szczegółowej księgowości dla umożliwienia dokonania kontroli prawa do odliczenia podatku — Ewentualna konieczność umieszczenia na rachunkach informacji dotyczących faktycznego dostarczenia usługi — Przepisy krajowe uznające usługę za wykonaną w dacie spełnienia warunków koniecznych do uznania przychodu w związku z tą usługą na podstawie odpowiednich przepisów

Sentencja

1) Dyrektywę Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, iż sprzeciwia się ona temu, aby podatnik dokonywał odliczenia podatku od wartości dodanej znajdującego się na fakturach wystawionych przez dostawcę, jeżeli pomimo że usługa została wyświadczona, okazuje się, że nie została ona w rzeczywistości wykonana przez danego usługodawcę lub przez jego podwykonawcę, w szczególności ponieważ nie dysponowali oni koniecznym personelem, materiałami ani majątkiem, że koszty usługi nie zostały udokumentowane w ich księgowości oraz że nie zgadza się tożsamość osób, które podpisały niektóre dokumenty jako dostawcy, o ile spełnione zostały dwa warunki — że okoliczności te stanowią oszukańcze zachowanie i że wykazano na podstawie obiektywnych dowodów przedstawionych przez organy podatkowe, że podatnik wiedział lub powinien wiedzieć, iż transakcja przywoływana w celu uzasadnienia prawa do odliczenia związana była z tym oszustwem, czego ocena należy do sądu odsyłającego.

2) Jeżeli sądy krajowe mają obowiązek lub prawo podniesienia z urzędu zarzutu prawnego w oparciu o wiążący przepis prawa krajowego, to powinny uczynić to w stosunku do wiążącego przepisu prawa Unii, który wymaga, aby organy i sądy krajowe odmawiały korzystania z prawa do odliczenia podatku od wartości dodanej, jeżeli wykazane zostanie na podstawie obiektywnych dowodów, iż powoływanie się na to prawo następuje w sposób oszukańczy lub stanowiący nadużycie. Do sądów tych należy przy ocenie oszukańczego lub stanowiącego nadużycie charakteru powołania się na to prawo do odliczenia dokonywanie wykładni prawa krajowego w miarę możliwości w sposób jak najbardziej zgodny z